

nagyon. Valóságos orosz aknamunka folyik Bulgária ellen. Nagyon jól tudják ezt Szófiában és Danev, a balkán szövetség legnagyobb államférfia, járt Ferenc Józsefnél, járt Poincaré-nál, járt Berlinben, Londonban — csak Pétervárra nem látogatott el. A mi szempontukból kedvezően alakul a bolgár-orosz viszony. Az orosz féltékenység és a bolgár önértzet meg fogják akadályozni, hogy Bulgáriából is olyan pánszláv expozitura legyen, mint Szerbiából.

Az egész művelt emberiség reménykedve tekint London felé. Még nincs meg a béke, de talán már utban van.

Kórház az Árpád páholyban.

— A szegedi szabadkőművesek adománya —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi „Árpád” szabadkőműves páholy, amely a szabadkőművesség elvének megfelelően a nyilvánosságtól elzárkózva működik, most olyasmit cselekedett, ami kikívánczolja a titok diszkrét homályából, a legszélesebb nyilvánosság elé. A páholy vezetősége átiratban arról értesítette Lázár György dr. polgármestert, hogy az Árpád-páholy Madách-utcai házának első emeletét följárlja *sebesült katonák ápolására* és erre a célra *ötven ágyas kórházat* rendez be, a legmodernebb eszközökkel felszerelve, a saját költségén. A páholy a kórház mindennemű főtartását magára vállalja.

Az átiratban felemlíti még a vezetőség, hogy az Árpád-páholy a nagy téli nyomor figyelembevételével az ingyenkenyér-akcióhoz *ötszáz koronával* hozzájárul és szükség esetén a további segínyt is jelzi.

Az Árpád-páholy meleghangu, mélységes filantrópikus gondolattól hevülő átiratának a szövege teljes egészében a következő:

Nagyságos Polgármester Ur! A szabadkőművesség filozófikus, filantrópikus és progresszív intézmény. Mint ilyen, ellensége mindennek, ami az emberiség anyagi és kulturális jólétének fejlődését akadályozza. Ellensége a háborúnak, mint népek és nemze-

tek veszedelmének. És az egész világot egy hatalmas láncként átfogó szabadkőművesi szövetségnek egyik legnagyobb és legmagasztosabb hivatása, hogy a tudás és felvilágosítás fegyverével kivívja az emberiséghez legméltóbb és legszebb diadalt: a világbékét. De jól tudja a szabadkőművesi szövetség azt, hogy amíg egy jövődő boldog nemzedékre kiható nagy eredmények bekövetkeznek, sok, nagyon sok embervérnek kell még elfolynia. És jól tudja a szabadkőművesség, mint törvényeknek és törvényes rendnek mindenkor leghivebb tisztelője, hogy addig, amíg a nemzetközi jog szabályai szerint biztosított béke áldása el nem következik, hazafias kötelessége mindannyiunknak, hogy a katonai és polgári hatóságok nehéz munkáját e válságos időkben megkönnyítsük és elősegítsük.

De további kötelessége minden jó hazafinak az is, hogy háboru esetén tehetsége szerint támogassa a hadügyi vezetőséget, a harctéren küzdő vagy ott megsebesült honfitársai segítségével. Tegyük ezt ne csak az ily esetekben életbelépő kivételes törvények parancsoló erejének hatása alatt, hanem tegyük meg önként megnyitva szívünket, felajánlva anyagi és erkölcsi támogatásunkat, egymással versenyezve a nemes cselekedetek gyakorlatában.

Ilyen gondolatok vezették a szegedi Árpád-szabadkőműves páholyt, amikor lelkesedéssel kimondotta, hogy Madách-utcai házának emeletén létező két terem, előcsarnok és három szobából álló helyiségeit háboru esetén sebesült katonák ápolására berendezendő *50 ágyas kórház céljaira ezennel felajánlja. Magára vállalja az Árpád-páholy azon kötelezettségét, hogy háboru esetén ezen termeket 50 ágyval és szükséges ágy-neművel teljesen felszereli; műtőszobát, ambuláns szobát rendez be, a betegeket ellátja teljes élelmezéssel, kötszerekkel, állandó orvosi és ápolói felügyelettel stb., szóval az Árpád-páholy egy általa saját költségén berendezendő 50 ágyas külön kórház létesítésének és fenntartásának minden költségét ezennel kötelezően elvállalja.*

Továbbá ismerve városunkban a nyomor és szükségesség eddig is tapasztalt ijesztő szükségletét, mely a tél előhaladásával és a kenyérkereső családtagok elvonásával csak fokozódni fog, elhatározta az Árpád-páholy, hogy az ingyenkenyér-akcióhoz ötszáz koronával hozzájárul és ezen összeget az ingyenkenyér-akció vezetését kezében tartó rend-

alkalmatlankodol. Te ha akarod, olyan alkalmatlan tudsz lenni!...

— Köszönöm a bókot...

— Kérlek, kérlek, nem úgy értettem...

— Semmi, pajtás, semmi... Tehát — folytatta Berci — azzal tisztában volnánk, hogy mi lesz a teendőm a Bábi udvarlóiával szemben. Most már csak azt a kérdést tisztázzuk: mi legyen a kötelességem veled szemben?

Kazi kérdőjellel görbült.

— Velem szemben?

— Nos igen. Például mit csináljak akkor, ha *belém* szeret a Bábi?

— Beléd?

— Persze... Saját magamat pedig csak nem csaphatom agyon a kedvéért; azt nem is vállalom.

Kazi — tekintve, hogy csunya volt Berci mint az ördög és kurtább lévén az egyik lábba, ép úgy sántított is, — igen bolondosnak találta barátja aggodalmát. Megmosolyogta, mint valami viccet.

— Na, bocsáss meg, pajtikám, téled már csak mégse féltem a Bábit.

— Hát persze, — okvetetlenkedik Berci — de ha mégis csalódnál benne?

Kazi a csinos gyerekek fölényes mosolyával nézett le a sánta, szatírképű Bercire.

— Tudod mit, pajtí? Ha belédszeret a Bábi, áldásom reátok.

— Nem fogsz perfidiával vádolni?

— Nem, pajtí, te... te elbizakodott lóköti.

— Hát csak ezt akartam tudni.

(Folytatjuk.)

őriőkapitány urnak egyidejűleg utalványozza azon kijelentéssel, hogyha a segélyezés mérve azt megkívánja, *a páholy további adományoktól sem fog elzárkózni.* Általános elveinkkel ellenkezik, hogy felfedezzük a nyilvánosság előtt adományainkat, de vannak helyzetek és szükségletek, amikor ezen általános szabadkőművesi elvtől el kell térni. Ilyennek tekintjük a jelenlegit is, amidőn ajánlatunk nyilvántartásba vétele végett magunkat meg kell neveznünk. Kérjük Nagyságodat, sziveskedjék fenti kötelező ajánlatunkat tudomásul venni és azokat illetékes helyen tudtul adni. Öszinte tiszteletünk és nagyrabecsülésünk kifejezése mellett vagyunk Nagyságodnak hazafias üdvözléssel *dr. P. J. főmester, K. S. titkár.*

Foerk építi

a fogadalmi templomot.

— Schulek Frigyes terve szerint. — A templom-bizottság ülése. —

(Saját tudósítónktól.) Ma délután öt órakor a fogadalmi templom-bizottság Lázár György dr. polgármester elnöklésével ülést tartott, hogy a rendkívüli közgyűlést megelőzőleg határozzon a fogadalmi templom építése kérdésében. Schulek Frigyes lemondása következtében ugyanis — mint ismertes — bizonytalanná vált, hogy kinek a kezébe adja a város a fogadalmi templom építését. A templom-bizottság a legutóbb tartott ülésében, minthogy Schulek Frigyes semmiképen sem volt hajlandó a lemondását visszavonni, megbízta a polgármestert, érdeklődjék, ki vállalná el a nevesebb műépítészek közül az építést? Három név került kombinációba: Petz Samu műegyetemi tanáré, Foerk Ernő és Schulek János műépítészé. Petz nem volt hajlandó vállalkozni az építkezésre, Foerk Ernő azonban levelet intézett a polgármesterhez, amelyben bejelentette, hogy a Schulek Frigyesel kötött szerződés alapján Schulek tervei szerint elvállalná az építkezés keresztülvitelét és kész bármikor Szegedre jönni a személyes megbeszélések végett.

A templom-bizottság ma délutáni ülésén Gaál Endre dr. közművelődési tanácsnok referált az ügyről. Felolvasta Foerk Ernő levelét és kérte a bizottságot, hogy őt bízta meg az építkezéssel. Jelentette Lázár György dr. polgármester is, hogy Foerk a Schulek Frigyesnek biztosított honoráriumért kész a templom fölépítésére vállalkozni, s így csak a közgyűlés határozata van hátra. Még belügyminiszteri jóváhagyás sem kell, mert a belügyminiszter egyszer már jóváhagyta a Schulek-féle terveket.

Bokor Pál helyettes polgármester szóvá teszi azt a kérdést, hogy milyen módon kívánja a bizottság az építkezést fogantatni: házilag, vagy vállalati úton, mert lényeges különbség van a kettő között.

A bizottság azonban ebben a kérdésben nem foglalt állást és elintézését a közgyűlésre bízta. Ezzel kapcsolatban szóba került, hogy mikor kezdjék meg a templom építését, a jövő év tavaszán, vagy később. A bizottság ebben az ügyben sem hozott pozitív határozatot és arra az álláspontra helyezkedett, hogy a közgyűlés állapítsa meg az építkezés idejét.

Egyébként Gaál Endre dr. előadónak a Foerk Ernő megbízására vonatkozó javaslatát a bizottság tagjai egyhangulag elfogadták. Az ülésen jelen voltak a következők: Lázár György dr. polgármesteren és az előadón kívül Bokor Pál helyettes-polgár-

— Bábi baroneszt kell megragasztani...

— Megragasztani?!

— Igen, kérlek. Hát légy az én elefantom.

— Az elefantom?

— Az.

— Hát udvarolni akarsz neki?

— Azon már túl volnék: a menyasszonyom.

Berci kissé elsápadt e szavak hallatára, de nem árulta el érzelmeit.

— Hát hiszen — jegyezte meg — akkor már meg van ragasztva, nincs szükséged elefántra se.

— Kérlek, az eset kissé komplikált — magyarázza Kazi — kontrollirozni kell a Bábit, mert kokettirozni akar.

Berci elmosolyodott.

— Akkor nem elefántnak kellek, hanem magándeaktivnek.

— Kérlek, kérlek — tiltakozik Kazi — hogy végkép megérts, elbeszélem az esetet.

Elbeszélte. Berci szellemes szatir-arcát alig bírta megfékezni, nevetési ingerek incselkedtek ajakával és szemhéjával.

— Tehát — lökte ki — magyarul szólván, azt akarod, hogy megőrizsem a Bábit esetlegesen felmerülő udvarlók tolakódása ellen.

— Igen, kérlek — vallotta be Kazi szemérmesen.

— A kérdés az, — folytatta Berci, — meddig menjek a Bábi konzerválásában? Verekedjem-e az udvarlókkal, vagy csak alkalmatlankodjam nekik?

— Azt hiszem, — válaszolt Kazi fenséges naivsággal — hogy untig elég lesz, ha